

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 228

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.— Ἐξαμ. δρ. 25.—
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Ἀ δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὄλου. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΕΙΝΕ ΜΕΡΙΚΑ ΣΟΥΒΕΝΙΡΣ... Το γράμμα μου αυτό, αγαπητή μου μικρούλα, το συνοδεύω με ένα παρόξενο δώρον...

—Ουρί πόσο τόπο μου πιάνουν κ' αυτά... Τά έχω έδω στο συρτάρι δύο χρόνια... Τί μου χρειάζονται πιά;

Δέν έκανε καλά, φίλη μου, να σχίσως έτσι άσουλόγιστα από τό album της 'ωης σου την καλλιτέρα σελίδα...

Μπορεί να είνε τροφερότερον τό γράμμα ενός νέου, πού σέ βλέπει γιά πρώτη φορά...

Έχεις πεποιθήσιν πώς τά ερωτικά γράμματα πρέπει να κυριαρχούν στην άνάμνησιν σου...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ Θα σ' αγαπώ μέχρι τού ένδεκάτου Ούρανού και μέχρι περατώσεως τού βίου,

ΓΚΛΟΡΙΑ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΗΠΙΚΑΡΡΟΥ)

Τί ώρατα, τί λαμβρά, όλα είνιν άνθηρά, και ούτω διελχόμεθα έν χαρά.

Ο Άγκανάγγελος Τά χέρια μας ενώνονται, τά μάτια μας γυρούνται...

Η ΑΙΩΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ Τά χέρια μας ενώνονται, τά μάτια μας γυρούνται...

ΕΣΠΕΡΟΣ Φείγοντα να νεύατα να χροιά!

Ο ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ Φείγοντα να νεύατα να χροιά!

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ

Μέσα στην γκαρσονιέρα τού φίλου μου Δελέ παρατήρησα πρό ήμερών μίαν άλλοιώτικη μεταβολή...

—Δέν θα την ξαναδώ κ' αυτήν, όπως δέν θα ξαναδώ και καμμία άλλη γυναίκα...

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; Πώς μπορεί λοιπόν τέτοιος άνθρωπος ένας άνθρωπος, επί τόσην ώραν...

Ο Τρόπος, φίλε μου, ό τρόπος... Ά, είνε φοβερόν...

—Δυστυχί Δελέ!... —Με σκάταψε... Φαντάσου, στο πρώτο μου άκόμα γράμμα άπάντησε μ' ένα τρόπο...

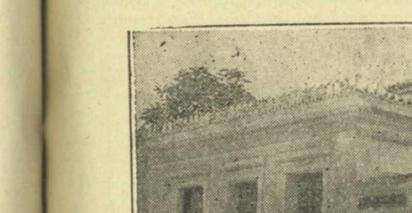
—Οχι, δέν μούγραψε τίποτε... Έδωσε μόνο τό γράμμα στο λουστράκι μ' ένα δίφραγκο...

Η ΚΛΗΡΩΣΙΑ ΔΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΟΥΣ ΕΞΟΧΗΣ

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ, ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΤΑΧΡΑΝ ΜΠΕ Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

Ήδως Μυλλέρου. Ή 'Αθηναϊκή όδός, πού την καλύπτει τώρα τελευταία ή σιά τού μυστηρίου...

Η ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ Τά πνευματικά και τηλεπαθητικά περάματα τού Ταχράν Μπέη άνεστατώσαν τάς 'Αθήνας...

Τό σπίτι της όδου Μυλλέρου δπου γίνονται τάνπνευματικιά πειράματα.

Κίρις και αυτός, έχει τάπη πρό 4 ετών είνε τής Αίγυπτου και ότι θ'... άναστήσιν άκριβώς τήν 17 Μα'ου τού 1925 ώρα 10 π. μ. άκριβώς!

—Οχι, δέν μούγραψε τίποτε... Έδωσε μόνο τό γράμμα στο λουστράκι μ' ένα δίφραγκο...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μέσα είνε τά άδύνα τά Πνευματιμού... Νέα καταπληκτικά πειράματα τού Ταχράν.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ένας άνθρωπος λοιπόν τέτοιος δυνάμεως και τέτοιος έπιβολής, ένας ύπεράνθρωπος σγεδόν, δέν θα μπορούσε λιβ άνιτυχώς να έξυπηρετήσιν μίαν Μυστικήν 'Αστυνομία είνε τρόπον ώστε ή σύλληψις ένός κακοποιού να ήτο ζήτημα όλίγης ώρας;

—Οχι, φρονεί ό Ταχράν Μπέης. Ό πνευματικός δύνανται να έξυπηρετήσιν την άστυνομίαν, αλλά δέν είνε αυτή ή άποστολή του...

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ Αλλά τό περίφημον τραπέζακι, τό αγαπημένο από τα παιδιά τών 'Αθιδων μας, ό Ταχράν φρονεί ότι άποτελεί κατό μίαν εκδήλωσιν τής πνευματικιάς ενεργείας όχι όμως και σοβάρων.

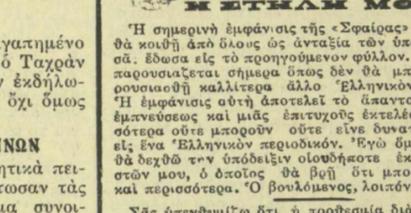
Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ Ένα λυσίτελες μέτρον, πολύ ευχάριστον γιά μένα, έλήφθη διά να ξεμπερδέσω τάρα μίά ώρα άόχητα από τόν Διωνυσισμόν τών συνοικισίων...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΥΟ ΦΛΟΡΕΣ... ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ 'ΣΦΑΙΡΑ, ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

Η ΕΙΡΗΝΗ

Πηδίζω μ' πλί μ', Τού'δης, ούρη χαρκαϊ-δόνά μ', τί γιγονούς γένην...

Τού'δης, ούρη χαρκαϊ-δόνά μ', τί γιγονούς γένην... Τού'δης, ούρη χαρκαϊ-δόνά μ', τί γιγονούς γένην...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μέσα είνε τά άδύνα τά Πνευματιμού... Νέα καταπληκτικά πειράματα τού Ταχράν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΥΟ ΦΛΟΡΕΣ... ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ 'ΣΦΑΙΡΑ, ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΥΟ ΦΛΟΡΕΣ... ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ 'ΣΦΑΙΡΑ, ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΥΟ ΦΛΟΡΕΣ... ΤΥΠΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ 'ΣΦΑΙΡΑ, ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ

Ο Προσπερ Ραμπουρτέν ήταν 52 χρόνων. Ήταν πλούσιος χωρίς να το εχρήσταισε ποτέ...

Καθ' όλον αυτό το διάστημα ασχολείτο εις το κατ' ελάχιστον του με το εμπόριον των δερμάτων.

Ήταν γεροντοπαλλήκαρο τώσον από της άριστεράς χειρός, όσον και από της δεξιάς, πράγμα άρετά παρ' όσον, γιατί συνήθος οι άνδρες δεν επιζητούν τον πλούτο παρά μόνον με την επιθυμία να ικανοποιηθούν τάς άκαιτήσεις της συζύγου που άγαπούσαν ή της έρωμένης που διατηρούσαν.

Ήταν ένας φιλόσοφος. Έπειδή έκρινε πως ή περιουσία του ήταν πλέον άρκετή δια να εξασφαλίσει την εις το μέλλον συντηρήσιν του, άπεμακρύνθη πλέον από το εμπόριον και έξωσε μόνος εις το έπάνω πάτωμα της οίκου, ή οποία εισήχθητο πλησίον του άλλου καταστημάτος του.

Εσέβηθη πως ήταν κιά άργά για να ύπανδρευθη άλλά τότε που δεν ήταν άπρηστοί, θέλησε να ήναί υγιαιότατο να εύρη κάποιον μικρή φιλενάδα για να περάσει τα ύπολοιπά χρόνια της ζωής του.

Σάν καλός όμως έμπορος, όστις έκρινε έπιτοσε πολύ να προσέξη στην έξαλογη που θά έκανε, με τον φόβο μήπως βροχιάται γελασμένος και άναγκαί' ετο σε λίγο καιρό να την άλλάξη, πράγμα που θα του κόστισε περισσότερο άπ' ότι ειχεν ύπολογίσει.

Ο κύριος Ραμπουρτέν λοιπόν, έπελήφθη της άναζητήσεως του έμπορεύματός του. Ηρχισε να σναγνάξη εις τειστοκίαις αιδούσας, της κοούσας, τα χορευτικά γρουπς, τάς συναυλίας και τα θέατρα. Καί έτσι κάποιον βράδυ νόμισε πως βρήκε εκείνον που ζητούσε στό πρόσποσο μιάς μικρός σατέζας, ή όποία σε κάποιον καμαράς της Μονμάρτη τόν ειχε ένθουσαίσει με την φυσική και γλυκιά της φωνή και με το δελτικό της παίξιμο.

Σάν άνδρωπος όμως γνωστικός, δεν θέλησε να πέρη άμέσως την άπόφαση του, προτού βρει άποψη ή πράγματι ή μικρούλα Λουί' έττα Μπερτώ, ήταν αυτό που ζητούσε.

Ήλθε τρεις φορές κατά συνέχεια στό καμαρά για ν' άκούσει την μέλλουσαν φιλενάδα του και κάθε φορά έφευγε πύον γοητευμένος από πρίν, τόσο μάλιστα, ώστε άπεφάσισε όριστικός πως ή Λουί' έττα θα γινόταν έρωμένη του.

Ένα γερό μπορμπουάρ στην θυρωρό του έπέτρπε να μάθη την διεύθυνσί της, 196 όδός Λονσάν.

Έν τούτοις ο Προσπερ Ραμπουρτέν έκρυβε στό βάθος της ψυχής του κόποιο αισθηματικότη, που την ειχε τόσο λίγο χρησιμοποιήσει στή ζωή του, ώστε αυτή την στιγμή ήσθάνετο να του πλημυρίζει την καρδιά. Έπιθυμούσε, άν όχι ν' άγαπήθη, τουλάχιστο να μην εινε τόσο καταφονός πως εξακολουθούσε και τώρα το εμπόριο που ειχε κάμει σ' όλη του τη ζωή. Κιά προτίμησε να βιάση τα πράγματα, σιγά σιγά να προσεγγίση την Λουί' έττα σιγά σιγά και να επιχειρήση την κατάκτησί του σάν ένας πραγματικά έρωτευμένος.

Με τί τρόπο όμως; Κάτι που θά ήταν πολύ άποτελεσματικό, θά ήταν να ένοιμαί' ε κανένα δωμάτιο κοντά στό δικό της. Άλλα ήταν τόσο άπαθον να τό εύρη. Έν τούτοις μπορούσε να δοκιμάση. Σκενίσθη λοιπόν την ίδια ημέρα και διεύθυνθη προς την όδόν Λονσάν εις τον αριθμό 196.

Η θυρωρός ήταν στην πόρτα! Την έρώτησε: —Μήπως έχετε κανένα δωμάτιο για έννοικίαν;

Η θυρωρός παρατήρησεν ότι ο κύριος Ραμπουρτέν ήταν άνδρωπος καθώς πρέπει και καλοβαλμένος και σκέφθη πως θά μπορούσε, ίσως, να επιτύχη την επιχειρήσει που ήθελε να κάμη.

—ΈΙστε μόνος, τόν έρώτησε μ' ευγένεια; —Απολύτως μόνος, κυρία μου, ούτε γυναίκα ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά.

—Καταλαβαίνω τότε, τού ειπε, θά θέλατε, σάν νύ ποίμε, μιά γκαρσονιέρα. Λοιπόν, κύριε, έχω δύο συνεζωομένη δωμάτια που θά κάνουν θαμνάσια στην δουλειά σας. Τό έννοικιο...

—Όσο για τό έννοικιο δεν έχει σημασία! διεκρίσθη ο κύριος Ραμπουρτέν, ό όποιος δεν έσκέπετο τίποτε άλλο παρά την χαρά του να βρεθ' η κοντά την Λουί' έττα.

Η θυρωρός τότε κατάλαβε πως μπορούσε να θίξη τό τροπερό ζήτημα. —Νά περί τίνος πρόκειται, κύριε, ειπε: τό άτομο που άρνεύται αυτά τά δωμάτια θά ήθελε να πουλήση και τά έπιπλα του.

—Πόσο ζητά; έρώτησεν ο Προσπερ Ραμπουρτέν; —20.000—εΙπε ή θυρωρός χωρίς νύ διστάση. —Σύμφωνοι, ειπεν ο Ραμπουρτέν, χωρίς να ζητήση ούτε καν να ιδή τά έπιπλα. Πότε μπορώ να έλθω;

—Την δευτέρα. Την Κυριακή ξαναπήγη στό καμαρά γιά να ιδή την Λουί' έττα Μπερτώ, την βρήκε πύ όμορφη παρά ποτέ και έρωτευμένος πιά με τό όλο του έγκατεστήθη την δευτέρα τό άπόγευμα εις τά δωμάτια του.

Εξαπλώθη στήν σέξ' λόγη γιά να δοκιμάση, έξαπλώθη στό κρεβάτι, που ήταν μαλακώτατο, και τέλος κέθηκε σέ μιά πολυθρόνα με δύο θαυμάσια μαξιλάρια στήν πλάτη, άνανε τό ταιγάρο του κ' έμεινε εκεί, παρακολουθώντας τά όνειρά του στόν καπνό που άφινε από τό στόμα του.

Ένθ όμως έρέμβαζε κατ' αυτών τόν τρόπο, τό βλέμμα του έπεσε σ' ένα βιβλίον που ήταν άφιτισμένο άπάνω σέ μιά καρέκλα. Κι' ένθ τό έπνευρε γιά να ιδή τί βιβλίον ήταν, μιά φωτογραφία έπεσεν άπό μένα.

Εσκίψθη και πόση δεν ήταν ή έκπληξις του όταν στην φωτογραφία άνεγνώρισε την μέλλουσαν έρωμένη του.

Όστε κάποιος άλλος τόν ειχε προλάβει στά σέδιά του; Άλλ' αυτό θά ήταν φοβερό!.. Ποιός ετόλμησε; Άλλ' ο Προσπερ Ραμπουρτέν κοκκίνισε με την ζήλια του. Αυτό έλειπε τώρα να ζητήση από την χαριτωμένη Λουί' έττα να του ήταν πιστή προτού τόν γνωρίσθ. Ήθέλησε έν τούτοις να έξιχνιάση τό πράγμα και έσπευσε να ζητήση την θυρωρό.

Ποιός έκόσθητο εδω πριν από μένα; —Μά ή Δεσποινίς Μπερτώ, άπήντησεν έκείνη, που έφυγε σήμερα τό πρωί γιά την Άμερική.

Ο Προσπερ έμεινε έμβρόντητος, δεν ήξερε τί ν' άπαντήση και έλεπαλόζ ένα ευχαριστώ γιά να τόν άφήσουν μόνον. Έμεινε γιά ώρα στήν ίδια θέση, βυθισμένος στής σκέψεις του και έπαναλαμβάνοντας στόν έαυτό του πώς γιά τό επάγγελμα του έρωμένου όπως και γιά τό εμπόριο τόν δερμάτιν χροιάζει μιά σχετικά περία και πώς ήταν κιά πολύ άργά γιά να την άποκτήσει.

Άλλ' άν, καθώς ειπαμε, ο Προσπερ Ραμπουρτέν ήταν φιλόσοφος, ήθελε ίδιως να μην πιστευθή πως ειχε έξοδεύσει τά χρήματά του άσκοπα και γ' αυτό οίχοντας ένα βλέμμα στά έπιπλα της άρτίστας ειπε ικανοποιημένος: —Τέλος πάντων, άν όχι τίποτε άλλο, θά κοιμηθώ άπόψε στό κρεβάτι της.

Έκ του Γαλλικού Μετάφρασις Α. Μ.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ
Ηρδης μεταστρατήγη και μ' άνοιξης
στηρίζοντας τό δάκτυλο στά χειλή.

Σαν άρθε τό ποίλι πύ μιάς τό πλάνευεν
ή ξηνητιά, και χρόνια ειχε ξενειάσει.

Τις κουρασμένες έκλεισε φτερογούς του
και μεσ' στά δύο μον μάτια έχει κουρασέν.

Σ' έκύτταδα. Με τό νερό τό άθάνατο
όγκορμη σέ περιλούζην ή γιόνη.

Άπλωσε σάν άχίδες τό δινό χέρια σου
κι' άνάγειρε τό άρχόντανο σθένι.

Έγώ είμ' ο νεός που άνοιγω μ' άντικλειδιά
σκαλωμένους τί μούρα μου στή μούρα σου.

Έγώ είμ' ο νεός... Μά νύ, τό γλυκοχάραγμα
νά τέει τά δροσόλουστα φτερά σου.

Αχ! ο φευγάτος ύπνος νάταν θάνατος
κι' άθάνατα τά πλανερά δνερά του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ, ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Χθές τό βράδυ μέσα στό κελί μου έφεραν έναν κατάδικο, έναν άνδρωπο ως τριάντα έτών, που τόν ειχαν ριζει στή φυλακή οί δανεισταί του... Η σιαπή του έπρόδινε όλο τό πάλαμα, που γινόταν μέσα στην ψυχή του.

Μου άπέτεινεν ένα άπλό χαριτισμό κ' ειπ' η κ' έκάθησε σέ μιά γωνιά του κελιού. Σέ λίγο άκουσα τους λυγμούς του και ειδα τά δάκρυα, τά δάκρυα ενός άνδρος, και πέρτυνον έπάνω στά ρούχα του. Άνάμεσα από τους λυγμούς του εξακρίβωνε ένα όνομα...

Ήταν τό όνομα του μοναχικού παιδιού του. Είχε κι' αυτός ένα κοριτσάκι, Μαντέττα, ένα κοριτσάκι σάν τό δικό σου... σάν τό δικό μας —έάν μου επιτρέψης να τό θεωρώ άκόμα και δικό μου. Τό ύστερήθηκε κι' αυτός, όπως κ' έγώ είκοσι δύο μέρες τώρα έχω στερηθ' η την Κικούλα μας.

Δεν πιστεύω να βγώ γρήγορα από δω μένα, Μαντέττα. Οι συγγενείς σου 'Αρτώ διαθετόν σοβαρά μέσα και φροντίζον να εινε ή ποιμή μου όσο τό δυνατόν σκληρότερα...

Άλλά γιαν να σού μιλή για τόν έαυτό μου;.. Μήπως είμαι πλέον τίποτε; Τό μόνο, που με συνδέει άκόμα με τόν έξω κόσμο εινε ή αγάπη σου. Σ' άγαπώ, Μαντέττα, σ' άγαπώ και της σκληρότερες στιγμές της άπομονώσέος μου. Οίδέποτε έσκέφθηκα να σε παρακαλέσω να με θίς. Η μόνη παρακλήσις μου ή δολόθρημη, που άναιραίει στα χείλη μου, εινε να μου επιτρέψης να σε άγαπάω... Κάθε μέρα γεμίζει τό γραφετόν της φυλακής από τους συγγενείς τών φυλακισμένων.

Έναν-έναν τους παρατηρώ όλους πύ περνούν την σιδερένια αυλόπορτα... Ποιόν περιμένω να δώ;.. Την Κικούλα; έσένα; τη μητέρα μου;.. Ό, όχι... δεν δίδο πλέον τό δικαίωμα στόν έαυτό μου να βανκαλλί' εται με την προσδοκία μιάς παρηγορητικής έπισκέψεως. Είμαι έγώ ο έγκληματίας, έγώ ο δράστης μιάς καταφύρου άδικίας. Έσοκόσασα έναν άνδρωπο άνατίσας, έσοκόσασα τόν πατέρα ενός παιδιού που ειχε πάρε όλη τη στοργή μου... τόν άνδρα μιάς γυναίκας, που άγάτεια παράνομα και ή όποία έστερηθηκε τώρα έξ αίτίας μου όλων της τών προστατών. Θεέ μου, άς μη πάθη κανένα κακό ή Μαντέττα!..

VI
Διαβάζω όλη μέρα τά τελευταία σου έξηγητικό γράμμα. Όστε άλήθεια λοιπόν έζηλευσε μα' ή μου και προστάθισσε να σε ζήλεσω κ' έγώ γιά να με κάμης να σε άγαπήσω περισσότερο γιά να πεισθής τότε τό ζήλευση; Όστε δεν σημαίνει γιά σενα τίποτε ο κύριος έκείνος; Δεν τόν άγαπάς, Μαντέττα; Τώρα δεν έχεις πλέον να φοβηθής τίποτε από μένα ούτε να περιμένης τίποτε. Πέ μου την άλήθεια: Τόν αγαπάς; άφησης καμιά φορά την Κικούλα ν' άνεβθ' στά γονατά του;.. Τού έμίλησε;.. ήλθε στό σπίτι σου;... Τί έντίποιον κάνει στην Κική ο κύριος αυτός;.. Γελήσταν τής μιλά;.. μήπως τόν έφίλησε κάποτε; Πέ μου, πέ μου τα όλα, καλή μου Μαντέττα, κοί σε βεβαιώ πως δεν θά φανερωσό σε κανένα τή δυστυχία μου την νέα. Έδώ μέσα δεν σε άφινουν να ζήσης ούτε όσον δυστυχής ούτε όσον εύτυχής θέλεις.

Ω, εάν έπερίμενα λιγάκι άκόμα...Δέν έκανα καλά να παραδοθώ. Μά ήμουν άλλόφρον την ώραν εκείνη. Έφυγα κι' όμως έού δεν έκινήθηρες γιά να με συγκρατήσης... δεν μούπες ένα λόγο... ούτε ένα σουζ κίνημά δεν διεκρίνα... Καί παρεδόθηκα...

Ζητούν έγγρησιν πενήντα χιλιάδων γιά να μ' άποφυλακίσουν! Τόσο λοιπόν φθνά έξαγοράζεται στόν κόσμο ένα εγκλημα; Δεν πρέπει πλέον να σκέπτεσαι, Μαντέττα, γιά την θυσίαν αυτήν. Θά πουλήσης τά κτήματά σου, εάν άνάγχη θά ένεχυριάσης και τά κοσμικάτά σου γιά να εξαγοράσης την έλευθερία μου! Δεν έσκέφθηρες λοιπόν την Κική; Τί θά γίνει αύριον ή Κικούλα χωρίς περιουσίαν;.. Σε βεβαιώ πως δεν άξίζω πλέον ούτε γιά την συμπύθειαν ενός άβροχόρου... Μή φροντίσης διόλου, αγαπήτη μου... Πώς θά μορλώσθς να δεχθής πάλιν στό σπίτι σου έναν άνδρα, που έβγήκεν από τή φυλακή και γιά τό εγκλημα του όποιο μιλιά σήμερα όλος ο κόσμος;.. Καί ή Κικούλα; όταν μάθη ή Κικούλα, πώς ο 'θεός', με τόν όποιον επαίει κάθε ώρα και τόν όποιον προτού να κοιμηθ' η φιλοφύσος τώσον συμπαθητικά, εινε έκείνος που έ σ κ ο τ ο σ ε τ ο ν μ π α μ π α τ η ς;

(Άκολουθεί)

(Μετάφρασις Α. Α—8)

PAUL RENIAU

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΨΗΛΟΤΗΤΟΣ

Τό μικρό έλεεισίδιον της πρώτης Του αγάτης ειχεν, ως ήτο έπίκρονον, την έξέλιξη, την όποιαν έχον συνήθος τό τοίουτου είδους έπεισοδια τών έστεμμένων, οίτινες μέλλον να βασιλεύσουν μιά ημέραν. Οι γονείς Του τού προστοίμασαν τόν γάμον, που συνέφεραν εις τό 'Εθνος οι όλίγας ημέρας βρωδύτερον έσοτάζοντο οι γάμοι.

Η νύμφη ήτο μιά ώρασιότατη ξανθή νεάνικη, με γλωμο ευγενικό πρόσωπο, κανονικό χαρακτηριστικά, λάμποντα και σπινθηρόβόλα μάτια, ψυχρά και άπερήφανος. Δεν ειχε ποτέ άγαπήσει ούτε ήξευρε τί πράγμα ειναί ο έρως. Διά τούτο, όταν της έπρότεινε οι γονείς της γάμον με τόν Διάδοχον του γείτονος 'Εθνους, τόν δέδεχη χωρίς καμμίαν αντίρρησην, άλλά και χωρίς κανένα ένθουσιασμόν.

Μετά την τελευταία, όταν οί ύψηλοί νεόνυμφοι έμειναν μόνον, ο Διάδοχος ήσθάνθη τόν έαυτόν του ύποχθεομένου να πλησιάση την νεαράν του σύζυγον και να την έναγκαλιόσθ, άλλ' ή ύπερήφανος νέα, κόρη βασιλέων και αυτή, ούδόόλος έφάνη κολοκνευθείσα και με ευγένειαν άπέκρουσε την θοπειαν του συζύγου της.

—Άς ειμεθα ειλικρινείς γι' άποψε τουλάχιστον, ειπεν. Ο γάμος μας ήτο άναγκαίος δια τό πολιτικό συμφέρον των τόπων μας, τόν δέδεχη, διότι και άν τόν άρνούνημ τό αποτέλεσμα θά ήτο πάλιν τό αυτό. Η ζωή μας θά ειναί μιά άένας ύποκρισία, άλλά γιά μιά βραδεία τουλάχιστον άς φανούμε ειλικρινείς ο ένας προς τόν άλλον και άς άντιμετωπίσομε την κατάστασιν με τά μάτια της άληθείας.

—Δέν έσ' έννοώ, άπήντησεν ο Διάδοχος τού θρόνου, έκπληκτος και χωρίς να τό θέλη έκαμε δύο βήματα προς τά όπίσω.

—Με έννοείτε!—και της νεαρός πριγκίπισσής τά σπινθηρόβόλα μάτια έκαρφώθησαν έπάνω του. Ο πατέρας μου, ο πατέρας σας, οι πολιτικοί μας ήδήλασαν αυτήν την έννοιαν, την δέδεχημεν, άλλ' άς μη προσπαθοίμε να γελάσομε ο ένας τόν άλλον. Δεν σας άγαπάω! Δεν ειναί δυνατόν να σας άγαπήσω, λοιπόν μη μου ζητήσετε ποτέ εκείνο που δεν θά δυναθώ ποτέ να σας δώσω!

Τόν έκύτταξε κατάματα, ένθ αυτός γλωμοός προσεπάθει ν' άποφύγη τό βλέμμα της. —Αγαπάτε άλλον; την ήρώτησε.

Τό άμα εις τήν κέφαλή και άπήντησε με τό τον φωνής άγέρωχον: —Όσο γι' αυτό όχι! Βεβαιώθητε ότι άν αγαπούσα κάποιον δεν θά ένγνώμιον ποτέ σύζυγος άλλου, έστω και άν ο άλλος αυτός ήτο Αύτοκόστωρ. Όχι! δεν έγνώρισα ποτέ τό αίσθημα τού έρωτος, διότι από μικρή έμεισοσα και έφοβούμην τους άνδρας. Είνε τώσον άνηπαθητικό όλοι με τους γελούσιος τρόπους των. Έχουν πάντα τάς ίδιαις κινήσεις με κάθε γυναίκα, μεταχειρίζονται τά ίδια λόγια, τάς ίδιαις φράσεις και έλάχιστοι—γιά να μην ειλω κανείς—αιθάνονται πραγματικά. Η μητέρα μου μου έλεγε πάντοτε ότι είμαι ύπερφυσόζ άνδρωπος.

Ο νεαρός πριγκίψη την έκύτταξε και ειχε μείνη έμβρόντητος. Δεν ήμπορούσε να πιστεύσει τ' αυτία του και ή άταραξία, με την όποιαν έπροφερε αυτία τά λόγια ή νεαρά σύζυγος του τόν έκαμε να έκπλησσεται άκόμη περισσότερο. Ούδθ ή παραμικρά νευρικότης, ούτε ή έλαγίστη έξαμψ.

—Σάς τά ειπα όλα αυτία, έκρηκούθησε, διά να σας δώσω να έννοισητε πόσον μεγάλην θυσίαν έκαμα χόριν της Πατριδος, θυσίαν όμως την όποιαν δεν πρέπει να έξωθήστε εις τά άκρα. —Άηλαδή;... Σάς παρακαλώ έξηγηθήτε...

Η νεαρά πριγκίπισσα έμεινε επί τινας στιγμάς διαστάσασα, τέλος, σάν να έλαβε ξαφνικά μίαν άπόφασιν, ειπε: —Χορίς περιφροσύνη...εισθε μέλλον βασιλεύς, ο τόπος σας θά χρειασθ' η διάδοχον! και είμαι σύζυγος σας... σύ' υγος, ή όποια παροιδεί εις σας και τό έθνος σας ολόκληρον τόν έαυτόν της όχι όμως την καρδίαν της.

—Ο διάδοχος έξηκολούθηε να την κυττάζει έκπληκτος. Τί περιέργος περιπτώσις! Νά εινε μέλλον βασιλεύς, να ειναί νόμιμος σύζυγος μιάς γυναίκας και ή γυναίκα αυτή να ειναί ψυχρά ός μέρμαρον και να μη διστά' η διόλου να του λέγη άποκαλύπτως τάς σκέψεις της και τάς άποφάσεις της...

—Τί παράξενη γυναίκα που εισθε, της ειπεν. Όπως δήποτε δεν με τρομάζουν τά λόγια σας και σας ειδοούχο ότι έχω μεγάλην ύπομνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ 'Η ΔΑΟΝ

Ένα βήμα που έλησίοναί' ε προς τό μέρος του έξοχικού παβιριόν, όπου διηρχετο τάς προνιάς ώρας, τόν ειδοοίησεν ότι δεν ήτο μόνος. Έκάθησεν έμπρός εις ένα ψάθινον τραπέζι και προσεποίηθη ότι έπιθεοφούσε διάφορα έγγραφα που εύρισκοντο τοποθετημένα προς άναζήτησιν του Δικαιού της χώρας μου!

ΓΚΛΩΡΙΑ

—Υπομνη! Μήπως κατά τύχη εισθε έρωτευμένος μα' ό μου, Υψηλότατε; Η ερωμένη της έξώρρας τόν πριγκίψη εις τούτον βαθμόν, ώστε της άπήντησε με τό τον φωνής άπότομον: —Όχι, βέβαια! Θεός φυλάξοι... Θά ήμουν ο δυστυχέστερος άνδρωπος τού κόσμου...

—Θά έγελούσα τόσο άν μου έλέγατε και καί θά ήταν μιά άκόμη άπόδειξις της άπιστίας των άνδρών. Γιατί δεν εινε άκόμη ένας μήνας που εισθε τρελλά έρωτευμένος και τό ειδύλλιο σας μάλιστα ειχε καταντήσει παγκόσμιον σκάνδαλο. Ο πριγκίψη εδάρασε τά χείλη του διά να μην άπαντήση άπ' ευθείας και σε λίγο ειπε με πλαστην ευγένειαν.

—Σάς εύχαριστώ που έφανήκατε ειλικρινής μαζί μου και έλίπυσθε ότι αυτός ο διάλόγος μαζί μου και έγω τόσο φιλικός διά νεοσύμφομας, θάπρολάβη παραξηγήσεις που θά ήμπούσαν να έχον λυπηρά άποτελεσματα. Δέχομαι τούς όρους και σεβόμαι τάς άντιλήψεις σας, έστω και άν δεν εινε όρθαί. Σάς ειδοοίω μόνον ότι έχω και έγώ τά ελαττώματά μου και εν άπ' αυτία εινε τό ελαττώμα όλων σχεδόν τών άνδρών: Έπιθυμώ με κάθε τρόπο ν' άποκτήσω εκείνο που δεν μου άνήκει. Έλίπυσθε να έννούμεθα!

Και με αυτίας τάς λέξεις ο Διάδοχος τού θρόνου άφίρκε την νεαράν σύζυγον του και άπέσπρηθη εις τά διαμερισματά του,

Έκτοτε ούδέποτε επανήλθεν οί δύο σύζυγοι επ' αυτού τού θέματος. Άνήλθον επί τού θρόνου, ή νεαρά μάρτυς, ψυχρά πάντοτε και άγνή, ήνέχυ την μητρότητα από τόν άνδρωπον, τόν όποιον ούδέποτε ήγάτησε και απέκνησε τρεις υιούς, εκ τών όποιων ο μεγαλύτερος ήτ' ηδθ εικοσι έτών.

Ο χρόνος ούδόόλος ειχε επιδράσει επί της ωραιότητος της η, δια να ειμεθα άκριβέστεροι, την ειχε καταστρήσει ωραιότεραν και ή εμφάνισις της εκνόισε πάντα τόν γενικόν θαυμασμόν. Ο βασιλεύς πολλάκις ειχεν έπαρηγορηθεί και κερδίση την αγάτην της, άλλά, καθώς αι έκάστοτε προσπάθειαν του ειχαν άποβή μάταια, άπεφάσισε να έγκαταλείψη πύσαν ιδέαν μιάς τωαίτης συμφιλίωσας.

Άλλοτε τε ή βασίλισσα δεν τού έδιδε ποτέ άλλην άφορην δυσρασκείας. Είχεν άφροσιωθή έξ ολόκληρον εις την νέαν της πατρίδα, ήτο προσηγής, έδέχετο πάντοτε με μεγάλην καλωσύνην, άφιέρωνε τό πλείστον μέρος της ημέρας της εις αγαθοεργίας και οί ύποκειετς της όλοι την έλάτρευαν. Άκόμη και αυτός ο σύζυγος της έσπεφεν έν έιδος θαυμασμόν δι' αυτήν, θαυμασμόν, όστις δεν ήμello ποτέ να εκδηλώθη... Έν τούτοις οι 'Υψηλοί σύζυγοι δέκναιτο φιλικότητά. Δέκα έπτά έτη μετά τόν γάμον τόν άνήλθον εις τά έσωτερικά της χώρας εφάνοντο έν άναβρασμόν.

Φυσικό τω λόγω ο εκλείψας βασιλεύς ούδέποτε ειχε δείξει ένδιαφέρον εις τά άφρόων τα την χώραν του και όλα έβάδιζαν κατά συμφέροντα τόν διοικουσίν έκάστοτε κυβερνήσων, αδιόφρονον άν έπέφραπτεν όλας τάς ειθύνας ο λαός εις τόν άνεύθυνον συνταγματιζόν βασιλέα, τού όποιον μόνον λάθος ήτο ή άδιαφορία και ή έλαφρότης μετά τόν όποιον παρηκόλυθη τό έλας χόρας του. Ο νεός βασιλεύς επί τριετίαν έβασίλευσεν, άκολούθηδόν τό παραδέχεται οί Πατρός του, άλλά μαθών εκ διαφόρον φίλων του την αγανάκτησιν, ήτις έπεκρούτε άνά τά λαϊκά στρώματα, και μάλιστα την ύπαρξιν οσοσιαλιστικού κόμματος, άπεφάσισε να νιναξη τόν ζυγόν και να λάβη ενεργόν μέρος.

—Ο λαός μου, ειπεν εις τόν ίδιον τόν έαυτόν του, με άνεχρήσθη βασιλέα πρό τριών νεοτάτων, ήδη πού τοίουτου έλας μου. Σύνεταίρω, σε, θά σε βάνω στή ζωή μου; Τί εδδιαφέρεται τάχαις γιά μένα; Πού σε έξέρω και πού με ξέρεεις; Γλέπεις πως κατέντησε ή Αθήνα, οε Μανιό μου ήλεκτροκίνητη και ψηφιδωτή; Τί θέλει ο κόσμος και έπεραινε στα οικογενειακά του άλλουνο; Δεν τόπε, σε, κι' ο Χριστός; Μή γνώτω ή δεξίη σου τί ποιητέον ή άρτεσιόη σου; Έδώ, άδρεφέ μου, ο κόσμος έπεβαινει σε όλλα σου, όχι μονάχα με τά δύο του χέρια αλλά και με τά ποδάρια του.

—Έτσι μούγεται να πάω σ' εκείνο τό μάγο τόν Ταχράν μετά να με μεταμορφώση σε κανένα άψυγο άντικείμενο... Βασέθηκα, σε κανένα άψυγο άντικείμενο... Βασέθηκα, σε, πένη την άνθρώποτη... Κόσμος είν' αυτός γιά ή έσχάτη τών πονιών; Ναασαα! —Δέν μπορείς, μου κάνει, εινε διαταγή να μολοιστής γιά να μην έρωσσήσης.

—Και τί σε κόφει τό λόγου σου άν άρωσσήσω έγώ; Γιά δες κεφάλι πού τόχει. Συνεταίρω, σε, θά σε βάνω στή ζωή μου; Τί εδδιαφέρεται τάχαις γιά μένα; Πού σε έξέρω και πού με ξέρεεις; Γλέπεις πως κατέντησε ή Αθήνα, οε Μανιό μου ήλεκτροκίνητη και ψηφιδωτή; Τί θέλει ο κόσμος και έπεραινε στα οικογενειακά του άλλουνο; Δεν τόπε, σε, κι' ο Χριστός; Μή γνώτω ή δεξίη σου τί ποιητέον ή άρτεσιόη σου; Έδώ, άδρεφέ μου, ο κόσμος έπεβαινει σε όλλα σου, όχι μονάχα με τά δύο του χέρια αλλά και με τά ποδάρια του.

—Έτσι μούγεται να πάω σ' εκείνο τό μάγο τόν Ταχράν μετά να με μεταμορφώση σε κανένα άψυγο άντικείμενο... Βασέθηκα, σε, πένη την άνθρώποτη... Κόσμος είν' αυτός γιά ή έσχάτη τών πονιών; Ναασαα! Ο ΒΑΣΙΛΗΣ

Μετάφρασις εκ του 'Αγ. γλωσσου υπό Αιδος ΑΙΛΕΧ.

είδεν ότι ήτο ο σερ Ροζέ δε Λανουά, ο έννοόμενος σταυλάρχης του και ο ειλικρινέστερος τών φίλων του. —Είναί άργά, Ροζέ; τόν ήρώτησε και καθώς ο Σταυλάρχης ύπεκλίνετο με σεβασμόν έξηκολούθησε.—Και άκόμη δεν έκύτταξα καν τά χαρτιά αυτία! Δεν έκαθόμουν όμως, έσκεπτόμυνα.

Ο σερ Ροζέ δε Λανουά, ένας ύψηλός ευμορφος άνδρας τού καθήκοντος, έχαμογέλασε με όλίγη άμφιβολία. —Είναί και αυτός τρόπος τού εργαζεσθαι, Μεγαλειότατε.

—Ο Βασιλεύς έγέλασε. —Ναί, ειπε, και κάποτε μιά καλή σκέψις μπορεί να παράξη περισσότερο ωφέληματα από την έγασασιν. Η σκέψις ειναί ή τόνωσις τού όργανισμού. Είχα χάσει τόν σεβασμόν προς τόν έαυτόν μου, Ροζέ, αλλά όλίγων στιγμών σκέψις με ωφέλησε πολύ και με έπεισε ότι έχω άκεραίας τάς διανοητικάς δυνάμεις μου και ειναί καιρός να τάς χρησιμοποιήσο!

Ο σερ Ροζέ δε Λανουά, άλλά τά μάτια του έξέφεραν άπορίαν. —Δέν άπάντησ, δε Λανουά, παρατήρησεν ο βασιλεύς, νομίζεις ίσως ότι όμιλώ παραβολικάς. Άλλά όχι! Δέν αισθάνθηκες έσθ ποτέ την έπιθυμία να φύγησ από τό συνηθισμένο, δεν έκάθησες ποτέ την έλευθερία σου, να εισαι κατί περισσότερο από αυλικός, από φίλος μου;...

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΕΜΒΟΛΙΟ

Ρέ, πως κατέντησε τό σήμερον ή προτεύουσα τών Αθηνά, οε Μανιό μου τυφικά και άδαμώτατη! Τί όλο παίξει μπροστά της ή Βαβυλωνία τού Βυζάντιον και ή Κόλασι και ή Παρακώλασι έκείνου τού συβολογράφου τού Δάντου; Βγαίνε να πιάς ένα περιότατο μέχρι τού Ψυρρή, γιά να πάρονε άγέρα τό ευγενή σου όργανα, και μινάινει μπροστά σου ένας σταυρωτής και σου κόβει ο αναλφάβητος τό δρόμο.

—Τί σφύναίε τοι έτοιμοίς να τού έξορήσω εις χροσόν τά τοκομεριδια... —Έχεις μολοιστήποτέ σου; μου λέει σοβαροεπέσω. —Ρέ, πού 'ής, σε; δεν μου λές πού ζήεις; Διαβάζεις εφημερίδες, παρακολουθείς τ' αστυνομικά δελτία και τ' άνακοινώθηνα της καταδώεις; έπέρσασες ποτέ σου άπ' την Παλά; άνοιξις καμιά βολά την ιστορία;.. Τότε τί μ' ερωτάς άν μολοιστήκα;.. Αν έμαθες ποτέ σου προπαίδια παρακολούθητες άριθμούς και μέτρα... Μολόι στην όσφρακη χόρα και στό κοιλάκο περίωχον από άπιστόμο μάγαυρα, ένα. Άλλο μολόι παρακατόθεν τό ιναικού όστέου από ποτήρι της σπύρας στή 18 τού Μάρτη στό μαγαζί του Γιάννη τού Τριτομπίδα, δύο. Έτερο μολόι παραπλεύροσ του Δοξακατρι από μπόρουνγκ της τελευταίας παραγωγέας διαλόγουσ της μής, τρία. Τέταρτο μολόι έπιπόλιο από τό Μήστο να μαστοράκι με φαίτστα, έπειδής κ' ήθελε να παραστήση στήν άδρεφή του τόν Όθέλοο.

—Δέν μπο

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ -- ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—Καλώς τον ! ελπε στον καλόγερο χωρίς να χυμογελάει καθόλου. Έχεις να μου δώσεις κανένα γράμμα ;
—Μάλιστα, κόντε μου. Όριστε.
—Από ποιόν ;
—Θά ιδής, κόντε μου.Κι ' ύστερα θά σου πώ. Μ' ένα μαχαίρακι, ήσυχα-ήσυχα, ό κόντε-Φιόρης έχασε τήν πέτινο φακέλλο. Έβγαλε από μέσα τά δύο γράμματά. Κανένος δέν ήξερε τό γράψιμο, γιατί κι ' Σμαράγδα δέν τού εχε γράψει σχεδόν ποτέ. Κι ' έβιάστηκε νά κοιτάξη τίς ύπογραφές.

Στήν πρώτη, εχλωμάσε. Στή δεύτερη, κατοικονήσε...
'Η Σμαράγδα ; !.. Τουστελνε ένα γράμμα ή χαμένη του κόρη μαζί μ' ένα γιο τό άσπονδου εχθροϋ του ; Πού βρισκόταν λοιπόν ; Και πώς βρέθηκαν ;
Πριν διαβάσει λέξη, ρώτησε :
—Αυτόν τόν πλίκο σου τόν έδωσε ή κόρη μου ή Σμαράγδα, ή ό 'Αλβέρτος τού κόντε-Δάμα ;
—Ούτε ή κόρη σου, αφέντη μου, ούτε ό Δάμας ! Κανένα Δάμα δέν ξέρω εγώ. Ούτε τήν κόρη σου είδα ποτέ μου.
—Άλλά ; πούδ ' έστειλε ;
—Ένας καλόγερος...δικός μας.
—Από τό Μοναστήρι τού 'Αγίου Πνεύματος ;
—Μάλιστα. Διαβάσε πρώτα κι ' ύστερα σου λέω τί μου είπε.

'Ο κόντε σήκωσε τούς ώμους του. Καλά ! αφού έπρεπε πρώτα να διαβάσει...
Κι ' διάβασε τά δύο γράμματά, πού ξε- ροιμε.

Τό πρόσωπό του, από κόκκινο, έγινε πάλι λευκό. Και πάλι άλλαξε... Κατώφθωσε όμως νά κρατηθή. Έκρυψε καλά τίς άλλεπάλληλες κι ' αντίθετες συνηήσεις που τού προξένη- σαν όσα εχε διαβάσει. Και με προσποιητή γαλήνη ρώτησε τό Νικήτα :

—Μπορείς να μου πής τώρα πού διάβασα ;
—Μάλιστα, αποκρίθηκε ό καλόγερος. Θέλω άπάντησή !
—Απάντηση... από μένα ;
—Βεβαίωτα.Από ποιόν άλλον ;
—Και θά τή δώσης εσύ ;
—Αφού εγώ θά τή πάρω ;... Βεβαίωτα !
—Στόν καλόγερο πού σουδωσε τόν πλίκο ;
—Φυσικά. Σε ποιόν άλλον ;
—Κι ' αυτός ; πώς θά τή δώση σ' αυτούς πού μου γράφουν ;
—Είπε δικός του λογαριασμό. Έτσι μου είπε νά σου πώ.

—Τονόμα τού τουλάχιστο ; Μπορείς νά μου πής πώς τόν λένε ;
—Άκούς εκεί ! Πάτερ 'Ανθιμο.
—Και τί εινε αυτός ;
—Καλόγερος.
—Καλόγερος, τάξονα. Μά χωριάτης, χω- ριάτης ; ευγενής ; λαϊκός ;
—Ένα χωριόπουλο εινε, αφέντη μου. Δέν ξέρω καλά τό χωριό του, μα φαίνεται από φαμίλια καλή.

—Άρχοντοχωριάτης λοιπόν ;
—Έτσι φαίνεται... Δέν ξέρω πάλι...
—Βγαίνει αυτός ό πάτερ- 'Ανθιμος από τό Μοναστήρι ;
—Συγχά.
—Και πού πάει ;
—'Α, δέν ξέρω εγώ.
—Ότε κάπου θά πήγε τούτες τίς ήμέρες και σουδωσαν τά γράμματά που μουφερσε.
—Έτσι εινε. Άπόξω τάφερε κι ' ό πάτερ- 'Ανθιμος.
—Και τήν άπάντησή μου...δέν κάνει νά τού τήν φέρω εγώ στό Μοναστήρι ;
—Γιατί... Δέ μάφιόδεσαι έμένα ; 'Εγώ κουβαλώ όλόκληρες περιουσίες !
—Τό ξέρω. Και δέν έχω τήν παραμικρή άμ- φηβολία πώς τό γράμμα που θά σουδίνα, θά πηγαινε ίσα στό χέρι τού πάτερ 'Ανθιμο. Τό ιδιο δέν άμφιβάλλω, πώς κι 'αυτός θάκανε νά τό λάβουν άμέσως οι ενδιαφερόμενοι.Ναι, μά πού ήθελα νά τόν ιδώ εγώ ό ίδιος, κάτι νά τού πώ ;..
'Ο καλόγερος ύποκλήθηκε λίγο.
—Δέν είναι καμμία δυσκολία, είπε. 'Αφού ή αφέντι σου θέλεις νά κάμεις τόν κόπο... τιμή μας νά σε δεχτούμε στό Μοναστήρι. Λοιπόν σύμφωνοι. Γυρίζοντας αύριο, εγώ θά πώ τού 'Ανθιμο πώς σου έδωσα τά γράμμα- τά και πώς τήν άπάντηση θά τού τή φέρης ό ίδιος. Έτσι ;

—Ναι. Μά... δέ θα γυρίσης σήμερα στό Μοναστήρι ;
—Όχι, κόντε μου. Έχω νά πάρω μιά κλη- ρονομία. 'Ό που νά έτοιμάσει τά χαρτιά ό νοδάρος (7), εγώ θά πάω ίσα με τό Ξερονά- στελλο γι ' άλλες δουλειές τού Μοναστηριου. Θά γυρίσω στη χώρα τό κοντόβραδο. Θά μεί- νω άπόψε στού Πρωτοπαπά. Κι ' αύριο, Θεού θέλοντας, θά ξεκινήσω για τό Μοναστήρι.

—Όραία ! Έκαμε ό κόντε-Φιόρης. Κι ' αν πάω σήμερα εγώ, θά βρω στό Μοναστήρι τόν πάτερ- 'Ανθιμο ;
—Χωρίς άλλο !
—Μά δέ βγαίνει ;
—Σήμερα δέν πιστεύω νό βγῆ.Δέν τό ξέρει πώς εγώ θά πάω αύριο, και θά περιμένη νά τού πάω τήν άπάντηση.

—Καλά λοιπόν.
Κι ' ό κόντες χτύπησε τό κουδούνι.
—Νά μου περιποιηθήτε τόν καλόγερο, είπε στό δούλο που παρουσιάστηκε. Και νά μου σελλώσετε τάλογο, γιατί θά πάω καβάλλα,
* * *

'Ο πάτερ-Νικήτας έφυγε από τό αρχοντικό τού κόντε-Φιόρη χορτασμένος κι ' ευχαριστη- μένος. Ειχε κάμει κι ' εχε πῆ άρνησες όπωσ τόν εχε όρμημένη ό άγαπημένος του 'Αν- θιμος.
Και σε λίγο, καβάλλα στ' ώρατο του άλο- γο, ό πατέρας τής Σμαράγδας ξεκινούσε για τό Μοναστήρι τού 'Αγίου Πνεύματος.

Τίποτα δέν είπε, λέξη, ούτε τίς γυναίκα κα του, ούτε στά παιδιά του. 'Ήταν όμως περισσότερο χαρούμενος παρά θυμωμένος. Με τήν άναγκαστική βοήθεια εκείνου τού κα- λόγερου, θά μάθαινε επιτέλους πού βρισκό- ταν ή κόρη του. Με τήν βία, θά τήν έπαινε πίσω στό σπίτι του. Κι ' έκαμει πάλι θά σκεπτό- ταν αν θά τή έδινε τό γιο τού άσπονδου εχ- θροϋ του ή τό Δραγανίγο.

Δηλαδή αυτό ήταν ένα ζήτημα που τή λύ- ση του τήν άνέβαλλε. Τώρα δέν ήθελε παρά νά βρῆ τήν κόρη του. Αυτό ήταν τό κυριώτε- ρο και τό πιο βασικό...
'Ανάγκασε τάλογο του νά τρέξη τόσο, ώστε σε τρία τέταρτα τής ώρας έκαμε τό δρόμό εκείνου που για νά τόν κάμει ή Σμαράγδα χρειάστηκε μία νύχτα. Κι ' όπωσ τότε εκείνη, χτύπησε τό τρανταχτό κουδούνι κι ' ό Ξανθός 'Ιωσήφ έτρεξε νά τού άνοιξη τή βαρεία καγ- γελοπορτα.

'Ο 'Αλβέρτος κι ' ή Σμαράγδα περιέμεναν αυτήν τήν έπισκεψη. 'Ο κόντε-Φιόρης, μα- θαινοντας πώς ένας καλόγερος ήξερε τό κρησφύγετο τής κόρης του, θά προσπαούσε βεβαίωτα νά τόν ιδῆ ό ίδιος και νά τόν αναγκόνη. Μπορούσε βέβαια, δέν τό άπέκλειαν κι ' αυτό, νάστειλε τήν άπάντησή του, αν θά- ταν μάλλινα ευνοική, με τό Νικήτα. Τό πι- θανότερο όμως ήταν νά τρέξη στό Μοναστή- ριο ό ίδιος.

Και νάτος !
Στή Βιβλιοθήκη, όπου εργαζόταν οι δύο έρωτευμένοι όπωσ πάντα, παρουσιάστηκε ό 'Ιωσήφ κι ' είπε πώς ένας άρχοντας, από τή χώρα, εγίφρευε νά ιδῆ τόν 'Ανθιμο.
—Παρουσιάστηκε στόν 'Υγούμενό ; ρώτησε αυτός.
—Μάλιστα. Κι ' ό άγιος 'Υγούμενος τόν ε- δέχτηκε με μεγάλες τιμές.
—Και τού έδωσε τήν άδεια νά με ιδῆ ;
—Μάλιστα. 'Ο ίδιος μ' έστειλε νά σε άρι- ζάρω.

—Καλά, κατεβαίνω.
Μόλις βγήκε τό καλογεροπαιδί, ό 'Αλβέρ- τος άγκάλιασε τή Σμαράγδα του.
—Θάροο ! τίς είπε. Μι φობάσαι καθόλου ! 'Όποιο και νάνα οι σκοποί τού πατέρα σου, θά τούς μάθουμε τώρα και θά πάρουμε τά μέτρα μας.
Τό κόντε-Φιόρη ό 'Αλβέρτος τόν εχε ιδῆ από μακριά δυο-τρεις φορές και τόν εγνώ- ριζε. Αδτός όμως δέν εχε ιδῆ ποτέ του τό γιο τού κόντε-Δάμα. 'Ο 'Υγούμενος δέν ελε- γε σε κανένα τάληθινά, θά κοσμικά όνόματα τών ύποτακτικών του, και μάλιστα όταν ήταν άρχοντικά. 'Όστε ό νέος μπορούσε νά παρου- σιαστή με κάθ' έμπιστοσύνη στόν πατέρα τής Σμαράγδας και νά ποιήη άφορα τό ρόλο του.
—όλο καλόγερο χωριάτη από φαμίλια καλή.
—'Ιδού ό αδελφός 'Ανθιμος, είπε ό 'Υγού- μενος καθώς πηξε ό 'Αλβέρτος, κι ' ύποκλί- θηκε μπροστά στόν άρχοντα. ('Ακολουθεῖ)

(*) 'Ο συμβολαιογράφος.

Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΙ ΨΗΦΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
'Από τής 8—14ης 'Ιουνίου απέστειλαν ακό- μη ψηφοδέλτια: Οί κ. κ. Χρ. Παπαδόπουλος 5, Σπύρος Μυλωνάς 13, Βάγγος Ντούλης 10, Π. Νικολάου 1, Σταμ. 'Αργυρόπουλος 8, Μί- μης Ντρεττάς 5, Κυριάκ. Δημητρίου 40, Θεο- δωρ. Πολυτήρης 13, Α. Σακελλαρίου 8, Δημ. Σφακιανάκης 5, Πολυχρόνης Γεωργίου 8, 'Αριστόδημ. Πλούτωνος 5, Ι. Ζήρας 24, Πά- νος Μηλιώνης 8. Και αι ίδιες: Νέλλα Μαρ- σέλλου 5, Κωνσταντίνα Αύλωναρίτου 8 και 'Ιουλίττα Φτέρη 12.

Table with 2 columns: Όνομα και επώνυμον, άριθ. ψήφων. Lists names like 'Ελένη Οικονόμου, Αικατ. Λιβαθινοπούλου, Σοφία Βενεζατοπούλου, etc.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΑΛΟΥΤΩΝ ΓΡΑΝΙΤΑ

Πρωί ώτανον μύτερ μου, Ζε σούι μαλάντ δξουντόντζι ζάβε ντιάλε

θούα κεφάλι άβέκ μόν κερ. 'Εγώ με τόν μάστορο Κόλλινα και τόν 'Αρξερ εκόσταιμ τά προψηές νταν λέ πλάς ντε Ζαμπειό, ό- που σιργανίε ούλο τό άφρό τής άριστοκρατι και πέρνει τόν άγρια του. 'Ο Κόλλινα έφραγε τρία παγωτά, ό 'Αρξερ ήπε δυο καφέδες με τρία κου- λούρια άβεκ ντε λά βα- νίλια κι ' εγώ διάταξα τό ύπερέτη νά μου φέρη μιά γρανίτα όπου έοσει οι χωρ οικοί τό λέτε λωυμένο παγ ωτό. 'Η γρα- νίτα ειναι τό σήμερα τό φαί ούλου τού ω- ραιου φίλου. Πρώτη βολά θάβαινα στό στόμα μου τέτοιο φαί, επειδής κι ' ήθερο κρασία τής φύσεως ήταν μεγάλη κι ' ειχα άναχα φίλες σ' ούλο μου τό κορμί σουε άρρώστια μόνο κορ- μί μόνο άίσθημα σουά βάρδα γιατρό 'Αθήνα ά μονέ κελ' έπισοπή και τό τοιαύτα... 'Οντας ό ύπερέτης τού καρδιτοπαλιου μουφρε τό γρανίτα, άρπάου τό καλαμάκι, τό βάνο στό στόμα κι ' αρχινάου νάν τό τρώου σαν τό μα- καρούνι. 'Ετοϋτο, ελπια μέσα μου, θάν' ό με- ζές κι ' όρντεβρο πουρ λε μεζεκληκ. Κατάπια μονοκοπανιά τό καλαμάκι, ύστερες έήκησα τό ποτήρι και τό ρούφηξα σής εντράκι.

Πανάθημα τό γονιό τους για κερσάβηδες ! 'Εκείνος ό άφιλοτιμος φαίνεται πως δέν τού εχε βράσει καλά τό μεζέ και μου κάθισε στό στομάχι.
Τώρα είμαι στό κρεβ άτι και κάνω κουρσα με χαμο μίλι και ό 'Αρξερ μου διαβάξε δέκα βιβλία τήν ώρα για νά μοίρσε ράσει τήν ώρα... Τό Κόλλινα γράφη όπεο ρέττα που θάν τίνε παίζουνε οι θεατρίνες στό θέατρο και θάχη και μουζική και χορούς και πολλά άλλα πράγματα που θά γελάη ό κόσμος κι ' οι θεα- τρώη θά δίνουνε λευτά στό Κόλλινα για νά γίνη συρραφάς και νά πααινουμε ζάματα στό θέατρο, όπωσ ούλος ό καλός κόσμος.ΒΕΤΑ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια και τέλος)

Μαρία... 'Εσύ μου έδινες όλη τή χαρά, γυό έπερνεσ κάθε σκέψη ! Δέν εγνώρισες ποτέ πόσον ύπέφερα και πόσον ήμου δυστυχής !... Θυμάσαι, όταν, μικρούλια άκόμη, με καρβαλλο- στες εις τούς ώμους για νά κάμουμε τόν γυ- ρο τού δωματιου, αλλά για νά μὴ πέσης με κρατούσες από ταυτιά ; 'Ήσον ευτυχισμένη κι ' εγώ ήρον στούς ουρανούσ όταν σ' έβλε- πα νά γελάς... Και πιστεύα τότε, πώς, όταν με τά γινόμενα γέρος, θά ζούσα κοντά σου μαζί με τά παιδιά σου... Ευτυχισμένος με τήν ευ- τυγία σου... 'Αλλοίμονο ! ή Μοίρα δέν μου τό έπέτρεψε !..

Κατόν από τό βάθος τού συρταριου έβγα- λεν ένα άκόμη φακέλλο, φέροντα τήν διεύ- θυνσι τής γυναικός τού. 'Όχι, έκαμε, όχι λόγια ασυζητά ός αυτές τής ώρες. 'Ήσαν γράμματα, που τής θά εχε γραφει για νά ξεθυμόνη όταν ήτο στενοχωρημένος, αλλά που δέν τής θά έστειλε ποτέ.
—'Όχι, όχι ! επανέλαβεν... 'Ας αφήσωμε τό παρελθόν.

Κοι πλησιάζον στην σόμπα έριξε μέσα στη φωτιά τής τό παρελθόν.
Κατόν έγραψε μερικα γράμματα: εις τόν τρα- πεζίτην, εις τόν Μαρτέν, εις τήν κόρη του. εις τό γράμμα του προς τήν Μαρίαν, τής έγραφε ότι θά έπήγαινε νά τήν άπαντήση σε καμιά δεκαριά ήμέρες και τής έξεφραζε όλ- γη τή χαρά τής, γιατί θά έπερνούσε λίγον καιρό μαζί τής.

'Αφ' όύ έτελειωσε τήν άλληλογραφία του έκαμε τή νυκτερινή τουαλέττα του, για νά κοιμηθη.
'Αλλά τό αίμα ειχε νάνεβήι στό κεφάλι του. Έσκέφθηκε τότε ότι ό δροσερός άέρας τής νυκτός θά του έκαμει καλό. 'Αναμφίβολος διότι έβουσε τό φως, και άνοιξε τό παράθυ- ρο. Έκανε ένα παγωμένο Γεαριατίκο κρυό, αλλά ό πυρετός του ήταν τόσοσ, ώστε δέν έγγίνονε τίποτε. 'Ανοιξε μάλιστα και τό που- κάμσό του, για νά δροσισθη. Και τό γυνυό στήθος έμεινε έτσι επί ώρες δολόκληρες.
'Επί τέλους έβγήκε στό μπαλκόνι του κι ' εκύτταζε τό σκοτεινό ουρανό, κατόν ενύρι- σε κι ' έπεσε στό κρεβάτι του. 'Αλλό, βυθι- σμένος εις τάσ σκέψεις του, έληρημόνησε νά κλειση τό παράθυρο.

Τήν άλλην ήμέραν δέν τόν είδαν στό έρ- γοστάσιον. 'Ο Μαρτέν, εκπληκτος, έτρεξε στη βίβλια και τόν εύρηκεν επάνω. Στο κρεβάτι, άρρωστο, με δυστό πυρετό. Τότε άναψε άμέσως φωτιά και έσκεπυε νά ζητήση τό κρησφύγετο του χωριου. Αδτός διεπίστωσε ένα σοβαρότατον κρηολόγημα.

Δύο ή τρεις ήμέρες άργότερα ή κατάστα- σίς του εχεωρότερον.
Τώρα δέν άνεγνώριζε πλέον κανένα, άρχι- ζε νά άχοιρῆ. 'Η κυρία Μαρτέν τού έπήγε τό χέρι και τό έράδιθεσε στοργικά. 'Ο άρρω- στος άνοιξε τά μάτια και, μέσα εις τό παρα- λήρημά του, έκρόφηρε :
—Μαρία !... Παιδι μου !.. Πόσο είμαι ευ- τυχιμένος που σε ξαναβλέπω !..
Λίγες ώρες άργότερα εξέπνευσεν.

'Η κυρία Λεονούρα, ή όποια δέν έννοούσε νά πιστέψη ότι ό σύζυγός τής έπέθανε πτω- χός, έπήγε εις τόν τάφο του και έκλαψε. Για τελευταία φορά ώμολόγησε ότι τόν εχε πα- ραγνωρίσει. Αιτή εινε ή παντοτεινή τήχη τών άπλών και καλών άνθρώπων. 'Ο κόσμος δέν τούς έκτιμῆ, παρά μετά τόν θάνατόν τους. ΤΕΛΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Σταυρόπουλον. Σύμφωναν. Α. Ζούλιαν. Αραχιά 25. Α. Κουτουλόγγην. εις τό προ- σκεχός. Α. Ζαφειράδην. 'Αναμένομεν. Κ. Σαράβαν. Σας παραπέμποιμε εις τήν στήλην τού 'Αρχισυντάκτου τού σημερινου φύλλου.
'Ενεργώρησαν συνδρομηταί οι κ. κ. Αρ. Βουλιωράκης, Μ. Μιχελ. Σ. Σηφαλοудάκης. Γ. Σταθάτος, Μ. Δαριος, Α. Παπαρηγόπου- λος.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ — ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ
Εις τήν Καλλιτεχνικήν 'Αγοράν ΜΑΝΕΙΗ και ΑΥΓΟΥΣΤΗ. — Χαλκιοκοινόδη 35α 'Αθήναί —θά σφραζε δια σας τά ειδή εις Ευλιόγην πληθη και τιμάς Καλλιτεχνικών.
'Επίσης πλῆθη Ευλιόγην Γραφικῆς 'Υλης, και Καλλιτεχνικών Τυπογραφεσιων.
Ζητήσατε τιμοκατάλογον.
'Αποστολή άπάντησού τής 'Ελλάδος.

30 ΛΕΙΠΤΑ Η ΛΕΙΣΙΣ

—Νεαρός στρατιώτης έπιθυμεί ν' άλληλο- γραφή με δίδας μορφωμένας προς διασκε- δασιν τών πόνων του. Σκοπός φίλια. Θά χα- ριστή τήν καρδιά του σ' εκείνην που πρώτη θά γράψη. Στρατιώτην Κ. Α. 360ν Σύνγραμμα πεζικού Ιον λόχου τ. τ. 918.
'Άλεγο στρατιωτικό ταίρι ζητεί άλλη- λογραφίαν με 'Ελληνίδας ίδιου χαρακτήρος. Γράψατε και εις τήν 'Αγγλιχην: Χόρβης Σπίντ, Μανρωακάλης Βινίκιος, Διότικης πε- ζικού, τ. τ. 904.
—Κορίτσια, όλίγη προσοχή. 'Αφ' τό χαρτί και άφ' ευθείας στό χακή. Ζητώ παρηγορία. Γράψατε: Χρ. Ζόγαν, τηλητήν, 2ου τάγματος, 69ου Συντος τ. τ. 928.
—Στρατιωτικού τηλεγραφήται, άρκετά μορ- φομένω, μόλις 20 έτών, άλληλογραφούν με όμηλικας άνεπτυγμένας και καλών οικογε- νών.

ΠΕΝΤΕ ΣΜΥΡΝΙΟΤΟΠΟΥΛΕΣ

νείον δίδας πανταχόθεν, πόλεων Σμύρνης, Πατρών και έξωτερικό Σκοπός γνωσθήσαται. Γράψατε: Κωνστ. Κοντογεώργαν, Χρυσάνθων Παρασκευόπουλον, τηλεγραφετιον Καβάλλας.
—Ζητώ άνταλλαγήν ε. π. προς άνακοφι- σιν τών δεινών μου. Γράψατε: Λεάνδρον Μα- ρινάκη, Φυλακία παρατηγημάτων, 'Αθήναί.
—Τάσε, έπιστολήν σας έλαβον. 'Εγραψα. 'Απάντησιν στερούμαι. Διατί ; Πέπτα Πε- τρέλλη.
—Παρακαλείται ό γνωρίζων τήν διαμονήν τήν κ. Θεοδώρου. Θεοδοροπούλου έξ 'Αγίου να ειδοποιηση τήν κ. Ζωήν Θεοδοροπούλου Γραφ. 'Σφαίρας'.
—'Αλληλογραφώ με κορίτσια και χήρες 17 —29 έτών. Σκοπός ό γάμος. Προτιμώνται 'Αθηναίω — Πειραιώς, Κονηόλοεας, Σμύρνης, Καλαμών, Γυθείου και Σπαρτίας. Γράψατε: 'Μαύρην 18άν' P. R. Πειραιά.
—Νέος 18 έτών, ζητεί άλληλογραφίαν με μορφωμένας δίδας καλών οικογενειών. Σκο- πός ό,τι επακολουθήση. Γράψατε: I. K. P. R. ('Εξωτερικού) 'Αθήναί.

—Τέξνα τής Τριπόλεως Προσοχή ! εις τόν 'Ελληνοαμερικανών Διαγωνισμό τής φιλι- τάτης 'Σφαίρας' εας παρουσιάσει ως ύπο- ψηφιάν τήν διδα Κατίαν Φαμαρά. Ψηφι- σατέ τήν παρακαλώ ίνα τήν άναδείξωμεν ως Νικήτριαν. Τής έξιζει. Ζητήσατέ μου ψη- φοδέλτια. 'Υποστηρικτής Π. Φωτόπουλος, δε- κανέως, P. R. 'Αθήναί.

—Για νά βγῆ μια μεγάλη λύτη άφ' τήν καρδιά μου, ήν θά ξεξηγήτ μόλις λάβω προ- τήν έπιστολήν σας, άλληλογραφώ με άπαξά- παντα. Γράψατε 'Αν. Θεοδόσην' p. r. 'Εν- ταύθα.
—Νεαρός 'Επιλοχίας άγων τό 23ον ετος τής ήλικίας του, αιτεί άλληλογραφίαν με δίδας πανταχόθεν. Ψευδώνυμα αποκλειονται. Σκο- πός γνωριμία και ό,τι επακολουθήση. 'Ιωάν- νης Βασδέκης, έπιλοχίας 239 Σ)μμα Εύζώνων, βοσ λόχος τ. τ. 915.

—Δύο νέοι 17ετείς αιτούν άλληλογραφίαν μόνον με μαθητρίνας Θεσβνίκης. Γράψατε : 'Πληγωμένην Καρδιά' ή 'Πονεμένη ψυχή' p. r. Θεσβνιχη.
—Νεαρός 18ετείς αιτεί άλληλογραφίαν με μορφωμένας δίδας, πανταχόθεν Γράψατε : 'Αστερο Περιστεράκι' Καρφαεντιον 'Ενωσις όδός 'Αθηνας.

—Δύο πιστοί φίλοι ευρίσκονται και πάλιν εις τό μέτοπον, προς διασκέδαση δε τής μο- νονοσ ασ των, αιτούν άλληλογραφίαν με δι- δας ευγενούς καταγωγής. Ψευδώνυμα άπο- κλειονται. Σκοπός άγνή φίλια. Προτιμώνται Μυτιλήνης, Ξέρου, Σάμου, 'Αθηνών και προ- σφυγοπούλες Σμύρνης. Δεκαν. Γενράρην Βα- σίλειον' και Στρατ. 'Αντωνέλην Δημ. 21ον πεί. Σ)μμα, 10ον λόχου τ. τ. 912.

—Δύο αδελφωμένα νεαρά φανταράκια, αι- τού άλληλογραφίαν με δίδας άπώσης τής τέχνης. Σκοπός έρωσ. Γράψατε : 'Αγγω- στον οδοιπόρον και Σκαλωμένο πουλί' ΧΠΒ' λόχου μηχανικού τ. τ. 925.

—Τέσσαρα νεαρά φανταράκια, φροροί τής πατριδος, αιτούν άλληλογραφίαν με δίδας 15—20 έτών. Προτιμώνται 'Αθηναίω, Πει- ραιώς, Πύργου, Πατρών, Ναυπακτίας, Σπαρ- τίας, Μεσολογίου, Κορινθου, Τριπόλεως και νήσου Σάμου. Γράψατε Στρατ. Μαζωνιά- νην Γεώργ. Σεβρέτην 'Ιωάν. Ντούαν Βα- νήσι, και ταχυδρομόν Καλογερόπουλον Νιζό- λαον, 12 πεί. Συνημία 3ος λόχος τ. τ. 915.

—'Όποια αισθηματική νέα έπιθυμεί νά άλ- ληλογραφήση ειλικρινός και αισθηματικά με ένα νέον, με σκοπόν φίλιαν και ό,τι επακο- λουθήση άς γράψη... Mr. John Georgiou

General Delivery, Detroit Mich U. S. A.
—'Γεράσιμον Μυτιάτην' 'Αμερικην. 'Ανε- ξήγητον σιαπήν σας παρακαλώ νά ξεξηγήσετε διότι στενοχωρούμαι μη γνωρίζω τό αιτιον. Μέσφ 'Σφαίρας' και στήν Δύσιν μου. 'Φ.' Σδρος.

—Παρακαλούνται όλοι οι άγαπητοί άνα- γνώσταί τής Σάμου, όπως με πληροφορήσουν μέσω 'Σφαίρας' περί τής τύχης του 'Εμμα- νοουή Γεροχιονοδούλου' διαμένοντος άλ- λοτε εις Νεφλή Μικράς 'Ασίας και θά τούς είμαι ευγνώμων. 'Πικραμένη καρδιά'.
—'ΕΛΔΑ' ευχαριστώ. Πώς διήλθες στό όμοροφ ταξειδάκι ; άναμένο γράμμα σου. 'Harrys'.

—Για παρηγορία τής απελπιστικής μονα- χιάς μου άνταλλάσω έρωτική έπιστολά με δίδας Καρπενσιου και 'Αργινίου. Σύστασις 'Λεάνδρος' Φουργά—Ευρυτανίας.
—Ποιό ευγενικό κοριτσάκι δέχεται νά χα- ρισή λίγες ευτυχισμένες στιγμές σε δύο φτω- χά φανταράκια !

'Όποια γράφη ποιό γλυκά λόγια θά άντα- μειφθῆν εν καρφ 'Δημήτριος Τσουγιόπουλος και Φώτιος Οικονόμου' 24ον Σ)μμα, 11ος λόχος τ. τ. 938.

—Κορίτσια 'Αθηναίω και ιδιαίτερος Θεσβνί- κης, άλληλογραφεύμε ; Δεκ. 'Ξανδόπουλος Μυτιιάδ. 5η Πυργία οβιδοβόλων τ. τ. 928.
—Δύο νεαρό φανταράκια του μετώπου αι- τούν άλληλογραφίαν μετά δίδων μορφωμέ- νων. Προτιμώνται Λευκάδος, Κρήτης, Καλα-μών και Πατριωτοπούλες Λακωνίας. Γράψα- τε: 'Δελέζαν Χαράλ. και Τριανταφυλλού Γεώργ.' 69ον Σ)μμα πεί. 2ος λόχος τ. τ. 928.

—Δύο αδελφωμένα παιδιά του μετώπου ζη- τούν άλληλογραφίαν με νέας μορφωμένας προς διασκέδαση τής μονοτόνου 'ωής των. Προτιμώνται 'Αθηναίω, Πατρών και Καλα-μών. Σκοπός Γνωριμία. Γράψατε: Δεκαν. Κοσκήρη 'Ανδρέαν και Τραζάκην Γεώργιον. VII α μοίρα Ορ. Π. 2α Πυργία τ. τ. 904.

—'Ευάγγελε', πού συννητήθημεν μίαν Δευτέραν 4 μ. μ. εις τό ταχυδρομείο. Δέξασ- θε άλληλογραφίαν μου ; 'Απάντησιν και Διευθύνσιον σου μέσφ 'Σφαίρας' 'Μία 'Ακα- δημαϊκή'.
—'Αν καμμία κυρία αισθάνεται άνιαν και πληξην και θέλει να προσθήη μερικες τρυφε- ρές σελίδες στό ρωμάντζο τής ζωής τής, άς γράψει στό 'Μιλέ Διαμαντί', θυρίς 40, γρα- φεία 'Σφαίρας'.

—Κορίτσια αλ ! Δύο νεαρά φανταράκια, άγρυπνοι φροροί τής Θεσβνίκης, αιτούν άλλη- λογραφίαν με δίδας 'Αθηναίω, Πειραιώς, Χαλ- κίδος, 'Αλιβερίου και Ξέρου. Σκοπός φίλια και ό,τι επακολουθήση. Γράψατε: Στρατιώ- τας Π. X. και Α. Α., 21ον Σύνταγμα, 10ος λόχος τ. τ. 912.

—Νεαρό φανταράκι, διαμένον από πολλού εις τό μέτοπον, αιτεί άλληλογραφίαν προς διασκέδαση τής μονοτόνου ζωής του με δίδας P. R. 'Αθήναί.

—Δύο νέοι 17ετείς αιτούν άλληλογραφίαν μόνον με μαθητρίνας Θεσβνίκης. Γράψατε : 'Πληγωμένην Καρδιά' ή 'Πονεμένη ψυχή' p. r. Θεσβνιχη.

—Νεαρός 18ετείς αιτεί άλληλογραφίαν με μορφωμένας δίδας, πανταχόθεν Γράψατε : 'Αστερο Περιστεράκι' Καρφαεντιον 'Ενωσις όδός 'Αθηνας.

—Δύο πιστοί φίλοι ευρίσκονται και πάλιν εις τό μέτοπον, προς διασκέδαση δε τής μο- νονοσ ασ των, αιτούν άλληλογραφίαν με δι- δας ευγενούς καταγωγής. Ψευδώνυμα άπο- κλειονται. Σκοπός άγνή φίλια. Προτιμώνται Μυτιλήνης, Ξέρου, Σάμου, 'Αθηνών και προ- σφυγοπούλες Σμύρνης. Δεκαν. Γενράρην Βα- σίλειον' και Στρατ. 'Αντωνέλην Δημ. 21ον πεί. Σ)μμα, 10ον λόχου τ. τ. 912.

—Δύο αδελφωμένα νεαρά φανταράκια, αι- τού άλληλογραφίαν με δίδας άπώσης τής τέχνης. Σκοπός έρωσ. Γράψατε : 'Αγγω- στον οδοιπόρον και Σκαλωμένο πουλί' ΧΠΒ' λόχου μηχανικού τ. τ. 925.

—Τέσσαρα νεαρά φανταράκια, φροροί τής πατριδος, αιτούν άλληλογραφίαν με δίδας 15—20 έτών. Προτιμώνται 'Αθηναίω, Πει- ραιώς, Πύργου, Πατρών, Ναυπακτίας, Σπαρ- τίας, Μεσολογίου, Κορινθου, Τριπόλεως και νήσου Σάμου. Γράψατε Στρατ. Μαζωνιά- νην Γεώργ. Σεβρέτην 'Ιωάν. Ντούαν Βα- νήσι, και ταχυδρομόν Καλογερόπουλον Νιζό- λαον, 12 πεί. Συνημία 3ος λόχος τ. τ. 915.

—'Όποια αισθηματική νέα έπιθυμεί νά άλ- ληλογραφήση ειλικρινός και αισθηματικά με ένα νέον, με σκοπόν φίλιαν και ό,τι επακο- λουθήση άς γράψη... Mr. John Georgiou

Ο* Τζών Μπούλ.— Πώς κατήντησες έτσι... Παράγινες.
 Η Ειρήνη.— Πώς τὸ καταλαβαίνεις; Ὡς που νάρθω ἐγγέρασα. *Ἐπέρασα ἀπὸ βουνὰ καὶ πολιτεῖες καὶ στὸ τέλος μ' ἐκράτησαν 40 μέρες στ' ἀπολυμαντήριο.

ΔΙΑ ΛΟΓΟΥΣ ΤΙΜΗΣ
 Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Περικολάδη, ἀποφεύγουσα τοὺς αἰφνιδιασμοὺς ἐνὸς κομποῦ κυρίου. Εἰς τὸν ἄλλον δρόμον ὁ ἀδελφὸς Περικολάδης, ὀδηγῶν τὴν λοιτρέσαν του εἰς τὸ... Μοναστηράκειον πρὸς εἴρεσιν ξενοδοχείου.
ΤΗΝ ΑΛΛΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
 Ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀδελφοῦ.